

Forfatter: Wessel, Johan Herman

Titel: Fragmenter

Citation: Wessel, Johan Herman: "Fragmenter", i Wessel, Johan Herman: *J.H. Wessels Samlede Digte*, udg. af J. Levin , 1901, s. 168. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-wesselhhl-shoot-workid83559.pdf> (tilgået 24. september 2021)

Anvendt udgave: J.H. Wessels Samlede Digte

FRAGMENTER.

I. Om en Jødepige.

☒ Jeg synger, som jeg kan, om en ebraisk Skiønhed,
Hvis Øines muntre Glands og Ungdoms ferske Grønhed,
Hvis purpurrøde Mund og Kind, Kulør de Lax,
Har de Ulykker voldt, som jeg skal sige strax.
Dog ikke just saa strax; thi Læseren tillader,
Jeg falder først paa Knæe for alle Skialdes Fader.
Jeg veed vel, mellem os, det ikke nytter stort;
Men jeg dog giøre maae, hvad Folk for mig har giort.

☒ Du, alle Skialdes Gud, og Vittighedens Dommer,
Som kaldes paa saa tit, og som saa sielden kommer,
Indblæs du selv min Sang, ifald du haver Tid,
Og om du ingen har, saa send en Muse hid.
Men send mig ikke een af disse Gadetøiter,
Som strax paa Pinde staaer, naar en Josias fløiter;
169 Men fremfor alle Ting (jeg tåler til en Ven,
For Guds Skyld, søde Faer! ei mine Ord igien)
For alting send mig ei den smageløse Luder,
Som indgav Langebek sit Juleaftens Sludder. - - -

II.

Jeg synger om en Mand, saa er den gamle Tone;
Hvad, om man sang engang for Løier om en Kone?
En Kone synes mig, maae ogsaa vel gaae an;
Siig, Læser! hvad du vil, en Kone eller Mand ?
En Kone, siger du; velan! det er en Kone,
Som jeg for Rimets Skyld vil kalde Abelone.

☒ Jeg synger om en Kone. - Hemistichen faldt.
Som synes Læseren,*) en Smule splittergalt;
Men troe, jeg hende nok herefter saa skal vende,
At hun mig ikke meer skal Hemistichen skiænde. - -

III. Vaaren.

☒ Fast hele Jordens Kreds udraaber Vaarens Pragt.
Bedrøveligt Beviis paa hvad saa tit er sagt:
At Smagen her til Lands (jeg mener paa vor Klode),
Om ei den værste, er i Sandhed ei den gode.
Ifald mig undes Lov, saa er det min Propos,**)
At vise, Vaaren ei fortæner Verdens Roes.
Kun Christen-Kiærlighed mig, andet ei, indblæste
Den Lyst, at hævle lidt paa Smagen hos min Næste.
(Til Smagens Politur, jeg troer, man bruger Fiil;
Men hævle, synes mig, faldt bedre i min Stii.)
Jeg sielden noget troer, som troes af for mange ;
Dog hørte jeg saa tit evindelige Sange
Om Maji-Dagens Lyst, at jeg det Indfald fik,
Engang til Floræ Eng at gaae - og see! jeg gik.

Jeg havde Østerport lagt nogle Skridt tilbage,
Og standsede, for ret ind i mit Bryst at drage
Den Balsom, som saa tit er liflig siungen om,
Og henrykt raaber jeg: Du Duft af Blomster, kom I
Du Zephyr, bring mig den paa silkebløde Vinger!
Da Æolus med Fart mig i mit Ansigt springer,

* * 170

∞ Vred, for jeg hilsede hans Fætter Zephyr mildt,
Og puster Støv, hvis Lugt fra Baisoni let var skilt.
Min Skade lærte mig, at Vestenvinden blæser
Ei altid lige mildt paa Digter og paa Læser.
Men, skjønt jeg lidet godt hos Flora torde spaae
Af Maaden, som hun strax bød mig velkommen paa,
Min Fromhed gav mig Mod, trods Stormen frem at trænge,
I Haab, at, naar jeg gik opmærksom, langt og længe,
En Art af Skiønhed mig vel eengang forekom,
Som over Næstens Smag formildede min Dom.
I dette fromme Haab aftørrede jeg Støvet,
Ved hvilket nyligen mig Synet var berøvet,
Og saae den grønne Mark - den var - ja! Herre Gud !
Man veed, hvordan en Mark, naar den er grøn, seer ud.
Den meest nysgierrige, hvor lidt han end har Stunder,
Sig dog i Tide kan see mæt paa det Vidunder;
Sligt Syn mit Øie kun en slet Erstatning gav
For Støvet, som endnu det følte Svien af.
Dog tys! jeg synes nu den muntre Lærke høre,
Hvad Øiet tabte før, det vinder nu mit Øre.
Men hvad! jeg hører jo blot Klang, og intet meer,
Som naar man regelløs slaar paa et stemt Klaveer.
Omsonst Køer, Faar og Sviin, som brøle, bræge, grynte,
Med Accompagnement den smukke Sang vil pynte.
Den første Stemme er de andre Stemmer værd;
Men for Musikens Skyld jeg staaer ei længer her.

∞ Endnu var Næstens Smag et Skin af Bifald værdig;
Endnu til nyt Forsøg min Fromhed fandtes færdig. -